

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ виносить
на цілий рік 10 кр. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
місячно 1 „ — „
для заграниччя 20 рублів або
40 франків.

Поодинокі числа по 6 кр.
в бюрі газет Л. Горюча в
Чернівцях, у д. Головна ч. 17.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ

два рази в тиждень і ру-
хотом сьвят о год. 5. по пол.

Редакция і Адміністрация
„Буковини“ находитъ ся в
Чернівцях (ул. Петровач
ч. 2.)

Оголошення приймає ся за
оплатою 6 кр. від стрічки:
а в „Наддєлянїм“ по 10 кр.
від стрічки.

Домашні справи.

В числі 94-ім *Gazety polskiej* з неді-
лі вчитали ми інформації, що ближше об-
ходять нашу газету. Кілька днів вижидали
ми нарочно, щоб єї інформації перепеча-
тали інші часописи польські і рускі та
подали свої уваги, з котрих би можна було
зімркувати, яке хто має бажане. Оскільки
знаємо, до нинішнього дня повторило ся
вістку лише *Дзюло*, не додавши від себе
нічого помітного, і газета *Гершка Чопа*
Buk. Rundschau, з котрою ніхто не чи-
снить ся. Так отже вже з того може *Gaz.*
pol. бачити, що якое не хочуть люди ві-
рити єї інформаціям, бо і справді, они
безпідставні і вдумані. *Gaz. pol.* подала
іменно таку вістку, що в виду основани
Католицкого руско-народного Союзу у
Львові

„сходить на другий план дотеперішня фрак-
ция п. Барвіньського, репрезентована черновен-
ною *Буковиною*. Ся фракция — як довідуюсь са-
ме в Галичині потонути в Католицькій руско-
народній Союзі. Через те саме *Буковина* стала
би лише півурядовим органом буковинської Русі
і перемінила би ся наново на тижневик. Ся
зміна заповідають на новий рік. Нова організа-
ция руска (Католицький Союз в Галичині) під по-
пм протекторатом єпископату без сумніву зро-
бить рішучий вплив на спокійніший і більше
одностайний хід акцій виборчої до ради держав-
ної в руских повітах.“

Хибні ті інформації *Gazety polskiej*
раз в тім, що в Галичині „фракция“ п.
Барвіньського не потоне в якійсь організа-
ції, неподібній програмою до дотеперішних
поступків партії Барвіньського, бо ніхто
інший, лише та сама партія зорганізу-
вала ся тепер в Союз, значить не потопав,
а протівно вилазить на верх в докладно
означеній формі. І хибні ті інформації
Gaz. pol. також в тім, що „через те саме“
(т. є. через повстанє львівського Союзу)
„Буковина“ має з новим роком почати ви-
ходити лише раз на тиждень; бо правдою
єсть, що „Буковина“ як виходить тепер що
дня крім неділі і сьвят, так само буде
виходити і в 1897-ім році.

Коли „Буковина“ торік стала вихо-
дити чотири рази в тиждень, галицькі газе-
ти рускі прийняли се великим здивуванням,
„Дзюло“ мало ознайомлене з буковинськи-
ми відносинами, не розуміло, по що має ся
видавати частіше „Буковину“, бояло ся
конкуренції і кинуло собі, що нанига газета
мусить змінити наголовок і назвати ся до-
конче „народною“, бо — мовляв — у нас
вже така натура, що се слово любимо...
Тимчасом „Буковина“ остала ся „Букови-
ною“, до Львова — як чутка ходила —
не переносила ся — і вже з того самого
видко було, що передовсім має служити

буковинським Русинам. Коли-ж комітет,
що видавав нашу газету, рішив не брати
собі прикладу з декотрих галицьких руских
газет, що про справи Русинів поза грани-
цями Галичини мовчать так само, як і пр.
про польські заграничні справи, а старав
ся по змозі познакомити читателів „Буко-
вини“ з життям Русинів в Галичині і на
Україні, то опозиційні рускі часописи при-
няли і єї наші похвальні старання єпинами,
дотепкуючи собі словами: „орган Руси-
України.“ Тимчасом кожний розумний чо-
ловик мусить уважати подібні старання
оправданими і корисними і заразом му-
сить бачити, що всі Русини мають багато
спільних справ, котрими всі повинні інте-
ресувати ся; а спеціально австрійські Ру-
сини в Галичині і на Буковині мають тих
спільних справ ще більше і мусять їх
знати. Відносини наші до держави, до По-
ляків і Волохів, до москвофілів, економічні
і просвітні змагання в австрійській Русі
— єї справи обходять так само галицького
як і буковинського Русина і в сих спра-
вах буковинська газета руска не повинна
собі дати відібрати право промавляти,
особливо коли в Галичині добуває ширене
односторонніх і несправедливих поглядів
про них, з чого може вийти шкода і
для буковинських Русинів. Ми глу-
боко пересвідчені, що коли-б редакция
„Дзюла“ перенесла ся на буковинський те-

З моєї подорожі до Сучави.

Написав

М у ж и к.

(Дальше).

Рано подякували ми добрим людям за ніч-
ліг тай поїхали далі битим гостинцем. Я чув,
що колись до Сучави рано відїжджає, взяв від
мого хлопця важки і погавлю сам, щоби не втра-
тити. Коні, хоті від роботи, відпочили, їдуть
скоро. Ми вже минули залізний міст в Чернів-
цях, чує: на станції дзвонять: дзень-дзень-дзень,
а потім ще два рази: дзень-дзень!

— Тут десь церква, — каже кум — дзвонять.

— Ні — кажу, се на станції дзвонять, бо
зараз буде колись відїжджати, коби ще хоті не
втратити.

Я обернув батіг пужавном, та гай-гай, а
ковята дрібничуть, що можуть. Вже туй-туй ко-
ло станції, нараз вирінає з пороку против нас
икась бричка, та грим! своєю осею в нашу
вісь. Ми повилітали як гарбузи з воза, а фір-
ман від брички ще й пагав ся батоном потя-
гнути. — Як їдеш, мужику! — крикнув тай ні-
гнав далі як шалений. Відна головко! зачепив
той недолюдок бричкою в наш віз і зломав вісь;
що тут робити? А тут вже і поліцей прибіг
та верещить, що не можна з фірою на дорожі
стояти. На щасте якоесь вісь так зломала ся бу-
ла, що єї можна було ще звязати. Ми стягнули

колесо, повідчиплювали від коний, де які були
зипини, посторонки, звязали вісь, затягнули
знов колесо тай віз! але вже лиш кроком, бо
вісь лиш дихтить.

— Ви на колю, бадю? — питає нас якийсь
в синім убранні панок, коли ми вже коло ста-
нції стали, — їдть-же чим скорше, бо зараз від-
ходить.

Ми бігом через великі сінні туди, де білет
продають, щоби й собі купити. Та де там...
Заперто! А тут уже й третій раз дзвонять! по-
тім крикнув хтось ґертни, так я при війську,
потім машина їв! тай рушає... Мій кум як не
зірве ся та на здогін за колю. — Чекайте ще
трохи — кричить — бо ми ще не сіли! Але ко-
ліс лиш пофурдили, а пани, що там на станції
були, в сьміх! Задиханий вернув ся мій кум і
почервонів як когут з злости, що не міг спини-
ти колю.

— Що то за погана натура в тих Німців!
— каже. Я прошу, кричу: задержіть ся ще хоті
трохи, але де... він мов оглух, жене...

— Тут — кажу — порядок, куме, не так як
у нас по селах. У нас як закаже в громадї дїр-
ник, що кождий до того а до того часу має
тільки а тільки купок ріни на дорогу навозити,
або щось иншого в призначений час зробити,
то ви не кваните ся, бо знаєте, що він не один
і не два рази ще вам скаже, щобиєте вашу
повинність зробили. Добре було би, щоби і в
нас такий порядок був: все в призначений час!

Не було тепер пильної ради, як лиш чека-

ти на другу колю. Кажуть, що аж вночі їде
другий раз до Сучави; а я вночі не хочу їха-
ти, таки й бою ся; ніч своє право має. Вже му-
симо, замість в Сучаві, в Чернівцях ночувати,
чей що в неділю до полудня будемо в церкві на
відпусті.

Ми лишили фіру на підїїю в одній го-
стинниці, а самі пішли розглядати ся по місті.
Знаєте, динка була робуча; як єї переблудчи-
ти? Я не привик так дурно малащати ся. Що
то один день, а він без роботи мені роком. А
як тоті в місті живуть, що не мають жадної ро-
боти? Тоті великі богачі, та мало не всі пани
та їх доньки; чи они знають в житю смак? За
се я вже і нашого писаря питав. Він каже, що
безробітні богачі цілими днями лиш по кормах
та по кавярнях пересиджують, там гроші при-
грають, а вечером з цілою родиною по театрах
ходять. А жінки нічого не роблять, лише вбира-
ють ся, та вбирають ся, що дини, або й що
години все в ниче. То їх робота. В місті нази-
вають таку роботу модою; добра мені се робота:
се розвійтрін, се гріхи!... Таки ми селяни кра-
ще живемо... Що я вже в тім місті не видів, на
що я вже через той весь день не надивив ся!
Там і жінки панські і дівчата якісь не такі, як
у нас на селі. Голова — як голова, ноги — як
ноги. От як в кождої людини, а тіла, вибачте,
таки нема: ні то наук, ні пчола, в ноеї тонка
наче нитка. А ще є такі, що з такими дівчата-
ми женять ся. А оно що годно? ані до роботи
ані... от зай не кажу.

рен і ту стала видавати свою газету, то інакше не поступала би, як поступають видавці „Буковини“.

Торік і сего року були в Галичині події, котрі тамошні рускі днівники освідчували завжди лиш із свого партійного узкого становища. А щоби почути і противну думку о тих подіях, на те в Галичині не було днівника, котрий би міг о них без церемоній говорити. Тепер же звісна річ, що як рух поміж галицькими Русинами впливає навіть на груповане партій на Україні, так — розуміє ся — ще більше мусить він впливати і на буковинських Русинів. Коли-ж сей вплив, відповідно до наших відносин, може нам тут в декотрих справах значно пошкодити, то річ ясна, що часопис буковинських Русинів мусить реагувати, як і реагувала нераз. Тому „Буковина“ мішала ся у галицько-руські справи і буде мішати ся.

Возьмем на се приклад. Не лиш ми, але й радикали пересвідчені, що з москвофілами не треба входити в ніяку спілку, бо они суть великим лихом для нас і в Галичині і на Буковині. Коли-ж ми тут на Буковині з москвофілами сяк-так упорали ся, що з них уже й десятої частини нема того, що колись було, — то в Галичині тимчасом п. Романчук разом з „Дѣлом“ кілька разів підперли москвофілів так, що зараз і наші буковинські кацапи стали виставляти голови. Чи-ж може хто сему дивувати ся, що ми передовсім в інтересі буковинських Русинів мусіли зараз противити ся таким поступкам п. Романчука? Очевидна річ, „словесна боротьба“ мусіла з того вийти, та чи за нами, коли боронимо інтересів буковинських Русинів, галицький народовець не добачить ніякої рації? Коли в Галичині, як кажуть, Русинам зле, а ми на Буковині маємо обставини такі, що можемо створити сильну руску провінцію, то чи годить ся нас ігнорувати і в Гали-

чині вести політику без огляду на нас? Розважте!

А так то було не лиш з москвофілством, але й в багато інших справах, що ми мусіли реагувати на заходи галицьких опозиційних політиків, бо з того передовсім буковинським Русинам виходила шкода.

Погляд на відносини Русинів до Польків, який „Дѣло“ старає ся накинати своїм читателям, не доконче мусить бути найсправедливішим, коли поминувши нас, і радикали розуміють ті відносини інакше. А як они розуміють, розповів се др. Франко у знаній своїй торішній відповіді Романовичеві, котру то статтю ми без застережень повторили в „Буковині“ і з нею згодили ся. Вей наші поясненя руско-польських відносин і перед появою сеї статі і по ній основували ся на тих самих поглядах, які висказав др. Франко. Не сором нам признати ся, що ми може при якихсь есепціальних випадках в розгарі борби перехопили ся і не знаючи при наших майже нерозвинених репортерстві ходу справи, подали часом фальшивий коментар, — але в основі ми держали ся кріпко добре і заздалегідь обдуманих поглядів. Коли-ж противні нам газети з нечуваною зарозуміlostію до нинішнього дня повтаряють свій погляд, як найнижчу мудрість, до ніякої похибки не признають ся, а ще навіть боронять своїх очевидних блудів, нам же не признають в нічім рації, — то ми можемо їх лиш жалувати і очевидно в данім випадку вважати їх пікідливими.

З того виходила і виходить боротьба. Хто йде на ярмарок, той мусить приготувати ся на се, що застане крик. Але чи в тій нашій боротьбі лиш опозиційсти у всім мають рацію?

Тепер ті погляди на рускі справи, відмінні від опозиційних, має в Галичині боронити „Руслая“ і Союз. Факт сеї свід-

чить раз о тім, що партія Барнінського скріпила ся значно, а друге о тім, що до того скріпленя і розясненя справ причинив ся найбільше не хто инший, тільки наша газета „Буковина“. Призбирала ся в Галичині група людей вже така значна, що для неї вже вважають неризиковним видавати новий днівник. Се на всякий случай означає поступ в Галичині, грізний виправді для невиразних елементів в роді „Дѣла“ і зго опікунів, що тепер мусять виявити свою краску, але зовсім не грізний для тих, що мають голову на карку і з своєю краскою не крили ся. Негатив на верх з тим, чи „Дѣло“ клерикальне чи радикальне! Ми вже знаємо, що ми Русини, і національної програми нам мало. Пора одягати свої партії по європейски!

Але з того виходить ще одно: коли би „Буковина“ була заздалегідь призначена лиш для Галичиня, то тепер настала саме пора перенести єї до Львова. Коли-ж се не діє ся, а повстає новий „Руслая“, то видно з того, що всякі галицькі сплетні про „Буковину“ були не на місці. Що більше, ми мусимо сконстатувати сеї відрадний факт, що за ті два остатні роки буковинська Русь піднесла ся так значно, що без днівника тепер би тим більше не обійшла ся. Число читателів „Буковини“ в нашім краю за ті два роки зросло в трое і далі росте. Маємо і в Галичині споре число своїх прихильників, а при своїй друкарні, котру заложила наша газета, і з котрої тепер доходи з інших робіт обертають ся в часті на видавництво газети, ми не боїмо ся видавати єї далі щоденно. Критична пора для „Буковини“ вже минула. І тим ще тішимо ся, що тепер з подвоюною своєю будемо могли ужити нашої праці передовсім на користь буковинських Русинів.

Прийшов вечір. Що робити? То не сею, на ніч задармо ніхто не хоче прийняти. Хоч жид шість шістьок, аби нас обночував: каже, що й постіль дасть. Почуймо і в жиди! Дали з кумом по три шістьки тай пішли в жидівські подушки. Але гадаєте, що я міг спати? де там! Якесь ворожа мати не давала ціду ніч супокою: мурахи чи що. А ті люди в місті! они ніби в ночи сплять? Ціду ніч гамір та гуркотня на дворі. За такий нічліг ще й плати! Ой панство, панство по містах, ви відай ще не знаєте, що то ніч спокійно переспати, хоть би й на єйні під оборогом.

Я вже гадав, що тій ночі не буде кінця, нарешті таки діждав ся. Лиш стало шаріти в вікнах, а ми вже всі на ногах; всі таку ніч мали, як я. Ми повмивали ся, наповили мому малому, щоби від фіря не відходив та коний доглядав: а самі чим борше на станицю. Ще сонце не зійшло, а ми вже чекаємо на колію. Га, навчило нас вчораше! Коли отворили, щоби купувати білети, то мій кум перший там. Купив для всіх по одному, і ми пустили ся єдати на колію. Але нас не пустили, казали чекати у великій хаті, де повно всякого народу було. За час крикув хтось, щоби єдати. Кум з кумою схопили ся та в двері, люди за ними, а ми хоть як отарили ся їх з очей не пустити, не могли дослідити, де они обоє єди: а їх хліб у моїй тайстрі.

Ми пустили ся й собі за людьми та хотіли до одного отвореного вагона зайти. Але ми лиш у двері, а відти якийсь грубий вусатий пан:

— Що тут шукаєш, мужику? Тут нема таких як ти, тут пані! — Може й бути, що для

панів є особні вагони. Ми відступили ся і єди в другий вагон, таки зараз коло сего, що з него нас вигнали. Тут були самі жінки. Єди й ми до них, а самі журимо єди, де кум з кумою: коби хоть не лишили ся!

Задзвонили третій раз. Фертик! Фів! Ідемо. Але мужикови всюди біда.

Не встиг я добре й примістити ся межі бабами, аж ту входить до середини якийсь старший від колій з кліщами в руках та до мене:

— А ти відси тут взяв єя? Зараз мені відси! Тут не для тебе місце: се жіноча купа.

— Де — кажу — се ще кума? Тут всіх лиш п'ять бабів, а моя шеста...

Але він не дає собі й говорити, лиш все своє: їди та їди.

Чиста напасть, гей! — думаю, лишай саму жінку, та їди, сам не знаєш ще й кудя.

Він став кліщами пробивати білети, а я сказав жінці децю тай, щоби ще якої чести не дістати, забрав ся потихонько у відхилені двері, що єди пан лишив був за собою. Сими дверми вийшов я на мостик межі вагонами, там потиснув за клямку у других дверей і вже я у другім вагоні. Але що кажу — в вагоні! тут наче в паньєлих покоях було. Що вже не було! навіть лавки з подушками були. Коби я був за собою ще й свою стару потягнув, думаю собі: она з роду не бувала ще в таких покоях.

В куті на лаві сидів молодий євщаник або борше семанариот, а коло него — чи вгадали-бсьте хто? — той сам грубий та вусатий пан, що мене з жінкою не хотів єди пустити. Він завірив ся на мене, увидівши, що мужик

увійшов, но я просив, щоби не гнівав ся, бо не з своєї волі я єди прийшов, лиш той недобрый пан, що з кліщами, мене єди післав.

Євщаник, видно було, був ліпший від сего грубенького пана, бо говорить до мене.

— Кудя їдете, бабцю? — питає.

— До Сучави на відпуст — кажу.

— А, файно, файно! Виджу, що ви Волох, бо до волоського патрона на відпуст їдете.

— Ні, я не Волох, я Русин.

— Та як, ви уніят, до волоського євщаного їдете на відпуст?

— Ні, я не уніят, — кажу — бо наш пан-отець з бородою.

— Ну, видите, що ви Волох, ви прецінь волоської віри.

— Не знаю — кажу — ми кажемо в нашім єєді, що ми всі Русини, бо у нас говорять всі лиш по руски, і в школі учать дітий також лиш по руски. Правда, наш панотець не всю службу божу по руски відправляють, але інакше, так, що ми не розуміємо; они кажуть, що то по волоськи, що то файно.

— А видите, що ви таки Волох! — каже пан-отець.

Більше не говорив до мене, лиш до того пана, але я не розумів їх бесіди, відай по волоськи говорили, бо грубенький пан все лиш бурмотів: аша-аша.

Я не хотів показувати ся, що й я щось трохи розумію, та зробив ся таким, за якого мене єди пани тримали, простим мужиком. Але я не в тім батий. Він каже, що я тому Волох, бо я

З ради державної.

Відень, дня 24-го с. м.

(Проект закону о підвищенню плати державних урядників. — Бюджет на 1897 р. — Краєві сойми.)

Нині позачись загальні розправи над законом о підвищенні плати урядників державних. В розправах взяв участь і міністер фінансів Білітський, а з його промови вийшло взагалі те, що правительством не може скорше думати о підвищенні плати урядників своїх, аж поки не буде на се відповідно, 12-мільйонне покриття. Се покриття хоче правительством знайти в підвищенні оплат естрахних (консумційних) з пива та горівки, а відтак з підвищеного податку біржевого. Однакж позаяк правительством долитавське не може висше згадані податки естрахні на свою руку піднести, а лиш в порозумінню з правительством угорським; позаяк відтак вся та справа стоїть в безпосередній звязи з угодою угорською, а та угода буде переведена аж через будучий парламент і то мабуть в другій половині 1897 р., то хотя правительством не противить ся ухвалі закону о платах урядників, оно не може згодитись на клявулю: „закон сей увійде в жите з днем 1-го липня 1897 р.“ а годить ся на те, щоб було сказано: „закон ввійде в жите по оголошенню.“ Се значить, що правительством тоді аж виконає тепер ухвалений закон, як найде покриття з податків естрахних від пива і горівки та з підвищеного податку біржевого. Урядники державні можуть проте бути певні того, що плата їх буде підвищена аж з початком 1898 року.

До закону о підвищенні плати урядників заняли консерватисти, а побіч них і аграристи (на чолі бар. Дінавлі) становище зовсім несприхильне. Они виходять з становища, що низші верстви населення австрійського не в силі понести більших тягарів, а тим менше видержати новий податок (вишній) від пива і горівки. Чехи і Німці рівнож противні підвищенню податку від пива і раді би весь тягар звалити на горівку, котрої мало уживають. Коротко кажучи, положене таке, що рада би душа в рай, та грихи не пускають: раде би правительством помочи урядникам, та біда в тім, що гроша нема, а податники перетиснені.

Комісія бюджетова покінчила майже свої наради так, що з початком сідуючого тижня бюджет державний увійде на порядок денний повної ради. Оскільки можна догадувати ся, то розправи над бюджетом не покінчать ся в грудні, а потривають ще через січень. Під кінець

грудня будуть скликані сойми краєві для ухвалення провізорий бюджетових, однакж лиш на кілька днів. Під кінець січня будуть сойми продовжати свої наради аж до половини марта, по чім наступлять нові вибори до ради державної.

НОВИНИ.

Чернівці, дня 26-го листопада 1896.

Іменоване. Радник краєвого суду у Львові Корнелю Зубрицький іменований заступником голови мирового суду при закладі обезпечення робітників від випадків для Галичини і Буковини.

„Селянська Рада“ у Львові скликає на день 4-го грудня с. р. повітове віче до великої сали Народного Дому, аби порадити ся в справі недалеких виборів до повітових рад.

Новий залізничний шлях Тернопіль-Копичинці отворено у вівторок торжественно при участі представителів всіх властей державних, автономічних і військових. Міністра залізниць ген. Гуттенберга і галицького намісника кн. Сангушка повитано на тернопільським дворці. З ними приїхало багато достойників. Всі поїхали до Загородей, де відбувався в ордината Чарковського-Голієвського пир аж до рана. О 8-й год. зрана наступило отворене шляху. Достойники висідали на кожній стайці, де їх витали різні депутати і нарід. В Теремови витали гостий виїздами з мотодоріж та військовою музикою.

Громадські вибори в Чернівцях розпочнуть ся дня 9-го грудня. Того дня і 11-го грудня будуть передмістя вибирати, а дня 16-го грудня відбудуть ся вибори з третього кола середмістя.

Справу ревізії катастру ґрунтового буде — як відомо — рішати ще центральна комісія, до котрої вислала рада державна і палата панів по 24 членів. Для Буковини вибрала рада державна пос. д-ра Стефановича, дідича з Раданча, а его заступником пос. бар. Василька, дідича з Бергомсту. Для Галичини вибрано: пос. Настора, Абрагамовича Давида і гр. Пинівського; а заступниками: Сидорівича, Вахняніна і Поточка. — Маємо надію, що пос. Стефанович буде совістно боронити інтересів наших селян.

Красивий бюджет для Галичини на 1897 р. вже готовий. Після него будуть мешканці Галичини платити, як і сего року, 61 кр. від кожного лева безпосередних податків. Бюджет виказує надвишку в сумі 26.000 зр.

Для любителів прогулянок маємо добру вістку. Черновецька рада громадська рішила на своїм засіданні у вівторок, збудувати понизше вершка Цецини поменшане для лісничого, а разом реставрацію і кілька хатчин для літніх поменшань. Хто знає, що черновецькі мешканці в літі могли робити прогулянки лиш до малого ліса Горечин, а коли вибрали ся до подальшого гарного ліса Цецини, то мусіли з собою возити харч і напої, бо там не можна нічого подібного дістати, сей певно з радістю повитає згадане рішене черновецької ради громадської.

3 Київ пишуть: У нас сего року незвичайно гарна осінь. Не пам'ятаємо такої вже від давня. До 10-го с. м. малисьмо тут тепле вереме, так що гадав биєсь, що живеш деє в Італії. Аж від того часу пригадає холодний вітер, що не живемо над берегами Тибера, але над Дніпром.

Віденьський бурмістр перед судом. Під таким заголовком ми вчера донесли, що віденьського бурмістра Штробаха заскаржили діюріст Сеннер і фінкер Бавер за образу чести. Як Wiener Allg. Zeitung доносить, відтигнув Бавер вже свою скаргу. В справі Сеннера толкують анти-семітські газети, що бурмістр образив его підчас свого урядованя, а в таким разі ціла справа не належить перед суд.

Сила музики. Коли недавно італійський престолонаслідник оженив ся з чорногорською княгинєю, сказала італійська королева Маргарита до своїх повірниць: „Надію ся, що тепер, коли стану бабкою, король не заборонить мені носити окуляри.“ Розповідають, що задал окуляр бувають в королівській родині італійській не раз малі сцени. Коли тільки король побачить свою жену, котра має слабі очі, з окулярами, він зараз каже роздраженим: „Маргарито“, скинь окуляри.“ А коли королева таки хоче в окулярах читати, король додає: „Маргарито, коли не скинеш окуляр, то я зараз зачну сипіяти.“ Королева сейчас слухає свого мужа. Она іменно дуже музикальна і не може стерпіти фальшивого сипіву свого мужа, бо то єї страшно дражнить. Тож аби уратувати ся перед „сипівом“ короля, она скидає окуляри.

Не треба давати злого прикладу! В різних німецьких містах відбували ся недавно з'їзди голарів: на них припало одну загальну резолюцію, котрою зажадує ся голарам і їх поміщикам носити бороди, бо — так мотивовано — не треба давати злого прикладу... клієнтам.

Повінь в Сербії. Північні околиці Сербії навістила в кількох послідних днях величезна

волоскої віри. Якої я волоскої віри? Я деє читав, що Волохи від нас від Русинів прийняли віру православну, а не ми від них; боріє Волохи рускої віри, коли вже так можна судити, як Волохи. Я кажу, що наш панотець в церкві по волоски відправляє, а він вже з сего виводить, що я Волох. От лишне був би сказав, що я — вибачте — дурень таї що всі ми такі в наших селі. А чому? бо в нас в церкві відправляє ся служба божа так же й по волоски, а ми лиш очі повитріщаємо мов цаци, нічого сеєнько не розуміємо, а мовчимо на таку роботу. А то ади, куда то іде... О ні, так дальше не може бути і не єм'є бути. Най мене наш панотець і за ворохобника в селі тримають, але я таки й сам упоминати ся буду і другим розголкую, щоби упоминати ся о зрозумілу молитву в церкві.

Зараз за другою стациєю за Чернівцями найшов мене той недобрый пан з кліщами і тут межі вагонами.

— А тебе й тут повно — каже — як ти сюда вихав ся? Се друга кляса, се панська купя!

— Я не знав — кажу — ви казали йти відти, то я й пішов.

— Не сюда казав, а в другий бік. Зараз як лиш стане поїзд на недалекій стайці, то мей сейчас перейти до иншого вагона на заді, бо штроф не мане!

Що се на мене сегодня, гей!? З жіанкою мене розділив, відти гонять, відси гонять... може таке й з кумами діють. А хто знає, що з моего жіанкою діє ся? Я чоловік, а мене гонять як оленя; а жіанка що сама може?

Лиш коли трохи стала та двері ятворили ся, то я на двір, на дозину; та побіг, побіг гет назад і сів вже в такий вагон, де було повно і жінок і чоловіків. О тут то буда купа, бо не було де й стати, не то сісти, а не там, де моя жіанка. Та гірка година була тут деяким жіанкам, що без чоловіків їхали. Один швабське неадив ся одній жіанці, що сиділа на лавці, на коліна і випернув ся наче на крихі. Відна обиджена жіанка спаленіла від етиду та гніву, кричить, сварить: нічо не помагає, ще й сьміють ся з неї. Она вже й просить напастива, щоби єї дав спокій, а він сьміє ся та ніби то протіває єї, що він зараз встане, най лиш відійче; его ноги болять, а так ему мягко сидіти. Другий такий самий вітрогон, як тамтой, курить якоську на довезнім шубей; з рога пухкає димом наче комин у машини. Та най би собі курив, мара би го вже брала, але він садить як кулак велику люльку жіанкам на голову та на груди; регоче си та каже, що не єї неприємно на голові тримати, то най возьме горячу люльку в руки та ему потримає, заким викурить. Я мало не минув ся з злости, коли дивив ся на такі обиди, а ще як нагадав ся, що й моя жіанка сама їде, то аж мене нема; може й там швабів понапихало ся, хто знає...

Відні жіанки скаржуть ся тому, що з кліщами, а він, замість порядок зробити, ще й сам до них шквирить зуби та повідає, що они не мають чого гнівати ся, коли до них чужі чоловіки липнуть. А добре я казав дома кумови, що не люблю на волі їхати...

Я не міг більше на всі ті збитки над бід-

ними дівчатами та жіанками дивити ся, та звернув голову до отвореного вікна і дивив ся на двір, на світ божий. Тепер — казали в вагоні — ми їхали долинами в околиці Радівців. Векода, виджу, хліб на поли красний, кони густі, кукурузи наче діє, а худібка ще краєша, як у нас. Ну, чого-ж тоті Волохи так дуже горлають на наших руских поснів? Чи-ж се не сьвята правда, що н. Стоцький на вічах казав? В чім же їх поло гірше від насого? Чому наші податки в двоє або й в троє більші від податків сих людей? Го-го, як би одно сотворіне роги мало, то би весь світ покололо, та ба! Є ще слава Богу в нашім краю люди, що безсторонно вмють судити, не вважають на пустий крик.

Продумуючи про наш руский нарід, як его всюда кривдять, я так трохи й призабув за свою бід. Забув на ті всі збитки, які ту за мною жіанкам діяли ся, забув навіть за мою жіанку гадати, що она сама, і що деє о мені журить ся, аж скреготане гальми під вагоном мене з задуми наче би зі сну збудило.

— Поїзд стає, Сучава недалеко! — заговорив хтось коло мене. І справді подалеки на горбі по правім боці річки почали виринати куполі церковні та червоні дахи домів: се була Сучава.

(Кінець буле).

повінь, котра забрала множество жертв в людях, деякі села цілком зруйнувала і наробила такої шкоди, що добробіт тисячів мешканців знищений на довгий час. Нещасте діткнуло долини ріки Сави і її побічної ріки Дрини, а найбільше потерпіли місцевості Власениця, Зворник і Білина. В Білині перервали води недавно збудовану греблю і залили ціле передмістя, перевертаючи навіть більші доми. Великого села Тана вже нема, замінило ся в купу розвалив, седед котрих плавають трупи людські і звірячі. Мешканці того села хоронили ся спершу на дахи, але поміч не прибула, аж вкінці підмудені фундаменти запали ся і люди потонули. Поміч, оскільки можна о ній говорити при таких великих нещастях, наспіла від правительства дуже скоро. Парохід „Разан“ та інші судна увихали ся пильно по залізних околицях ратуючи людей, та розвозячи їм поживу. Де не було кораблів, там роблено на борзій тратві, котрі виратували 150 людям жите. На місце нещастя прибув король Александер. Правительство визначило поки-що 50,000 франків підмоги для навічених повенію, а під провідом митрополита Михайла завязав ся комітет для збирання жертв.

Телеграми „Буковини“.

З дня 26-го листопада 1896 року.

Рада державна.

Відень. (Засідане 25-го с. м.) Бюджетова комісія предложила справоздане про бюджет на 1897 р. — Палата розпочала розправу про управлінне платні урядників і ухвалила 180 головами против 8 перейти до спеціальної дебати. Принято перші три уступки. Пос. Кронаветтер і Пернерсторфер внесли проект закону в справі охорони права зборів і домагали ся, щоби комісія до 14 днів здала справу про сей проект. Про пильність сего внесення будуть радати пізніше.

Будапешт. Вчора відбули обі палати угорського союму свої перші засідання. Сьогодні відбуває ся торжественне отворення сесії. — В соймі заявили члени Кошутівської партії, що не возьмуть участі в отворенню, бо з бурію повіває лише чорно-жовта хоругва. Президент міністрів Банфі заявив, що жадане Кошутівської партії неоправдане ні в законах ні в практикою. Цісар буде послів приймати в бургу.

Будапешт. Сьогодні в полудне повитав цісар яко угорський король угорський парламент престольною промовою. В ній підносить ся, що головною задачею парламенту буде окрім поладження бюджету ще і справа угоди. Цісар висказав надію, що при обопільнім справедливім

увзглядненню існуючих обставин і матеріальної сили обох частин, а заразом задля політичних інтересів, котрі сполучені з становиском монархії і домагають ся скорого поладження сих питань, — удасть ся всі справи в свій час і для всестороннього заспокоєня поладити. З тим сполучений також фінансовий союз із сусідніми країнами. Між дальшими законодавчими працями спомнає престольна промова: реформу адміністративної організації, цивільного процесу, цивільного права, усталене автономії католицької церкви, подішене бити клера всіх віроісповідань, вкінці яко докінчене великого діла регуляції валюти наводить престольна промова виплату готівкою і реформу безпосередніх податків. Ст закони скріплять добрі фінансові вносини края і усталить їх. Правительство постарає ся предложити новий карний закон для війська, закон для покарання за зраду військових тайн і за шпигунство. Відкликом до патріотизму і розважності послів кінчить ся престольна промова.

Бріск. В карнім заведеню вибух огонь, при чім ранено 6 вазнів. Огонь повстав мабуть через потайне курене цигар.

Рим. Сюди приїхав сербський король, новитаний італійським королем.

Париж. В раді міністрів говорив міністер Гаянот про положення в Туреччині. Там починають переводити обіцяні адміністративні реформи.

Мадрид. На Филиппінах побито іспанське військо повстанців по сильнім опорі.

П. Т.

Отсим маю честь повідомити шановних відбрателів, гостей і публіку, що я перебрав існуючий доси під фірмою

АНТІН ТАБАКАР І ГАІНА

склад корінних товарів, вин і делікатесів

— (заснований 1812 р.) —

а окрім того

АГЕНТУРУ І СКЛАД РІЛЬНИЧИХ МАШИН

з днем 1-го липня с. р. і буду дальше вести під моєю власною фірмою

СТЕФАН ГАІНА.

При сій нагоді складаю сердечну подяку за довіре, оказане так часто попередній фірмі, і прошу уклінно, мати те саме довіре на дальше і для мене, при чій заступі, що все старатиму ся задовольти шановних гостей добірними товарами найліпшого сорта, низькими цінами і уважною услугою.

Прошу о часті замовлення і пишує

з поважанем

Стефан Гаїна.

Шкільні повідомлення

(руські)

SCHULNACHRICHTEN

(німецькі)

є на складі в друкарні

„РУСКОЇ РАДИ“

Просимо вп. учителів о ласкаві замовлення.

В КОЖДІЙ РУСЬКІЙ ХАТІ І ШКОЛІ

повинна находити ся

Народописна карта

українсько-руського народу,

владжена д-ром Гр. Величком, видана товариством „Просвіта“, а виконана в літографічній закладі Андрія Андрійовича у Львові.

Книгарська ціна карти, наклеєної вже на полотні, вносить 3 зр. 50 кр., а для членів „Просвіти“ і передплатників „Зорі“ 2 зр. 50 кр., з рекомендованою пересилкою 3 зр.

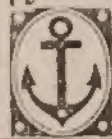
Купити можна в „Просвіті“ у Львові, ринок ч. 10.

Наклад невеликий; купуйте чимскорше!

Котівка

Liniment. Capsici comp.

з антики Ріхтера в Празі, загально признаний знаменитий усмирюючий лік на втиранє: по ціні 40 кр., 70 кр. і 1 зр.; можна купити у всіх антиках. Просимо жадати сей загально улюблений лік просто під назвою

Ріхтера Liniment з котвицею і приймати з остерожністю лише флажки зі знакам охоронним „Котівка“ бо лише ті правдиві.

Антика Ріхтера під золотим львом у Празі.

Пам'ятайте на Народний Дім
в Чернівцях!

Рух поїздів залізничних

важний з днем 1-го мая 1896 після середно-європейского годинника.

Приходять	П о ї з д и			Відходять	П о ї з д и		
	поспільні	особові	мішані		поспільні	особові	мішані
до Чернівців				з Чернівців			
З Відня, Кракова, Львова, Станіславова, Коломиї і Снятина	1128	657	1028 550	До Снятина, Коломиї, Станіславова, Львова, Кракова і Відня	347	941	1029 538
З Букарешту, Яс, Сучави, Глибоки	329	912	1000 523	До Глибоки, Сучави, Яс, Букарешту	1203	717	1048 610
З Новоселиць, Садагури			1113 950	До Садагури, Новоселиць			430 621

Підчеркнені числа означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано. — Середно-європейський час різниці ся від львівського о 36 мінут, а від черновецького о 44 мінут; коли на залізници є 12 год., то на львівській годиннику є 12 год. 36 мін., а на черновецькій 12 год. 44 мінут.

Видає товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

З друкарні „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Осипа Бучканіча.

За редакцію відповідає **Осип Маковей.**

